

LBRIS

We know
books

A.R. MARIAH

CUTIA PANDOREI

VOLUMUL 1

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

CUPRINS

PROLOG · 7
CAPITOLUL 1 · 17
CAPITOLUL 2 · 25
CAPITOLUL 3 · 37
CAPITOLUL 4 · 55
CAPITOLUL 5 · 69
CAPITOLUL 6 · 77
CAPITOLUL 7 · 97
CAPITOLUL 8 · 105
CAPITOLUL 9 · 127
CAPITOLUL 10 · 135
CAPITOLUL 11 · 145
CAPITOLUL 12 · 157
CAPITOLUL 13 · 163
CAPITOLUL 14 · 169
CAPITOLUL 15 · 175

CAPITOLUL 16 · 183
CAPITOLUL 17 · 197
CAPITOLUL 18 · 205
CAPITOLUL 19 · 213
CAPITOLUL 20 · 219
CAPITOLUL 21 · 229
CAPITOLUL 22 · 237
CAPITOLUL 23 · 251
CAPITOLUL 24 · 259
CAPITOLUL 25 · 265
CAPITOLUL 26 · 275
CAPITOLUL 27 · 281
CAPITOLUL 28 · 289
CAPITOLUL 29 · 297
CAPITOLUL 30 · 309
CAPITOLUL 31 · 327

PLAYLIST:

Wanna be yours – Arctic Monkeys

Born in the USA – Bruce Springsteen

Drunk in love – The Weeknd

Nightcrawler – Travis Scott

Pandemonium – Somber

Half Way Home – Pines

Goosebumps – Travis Scott

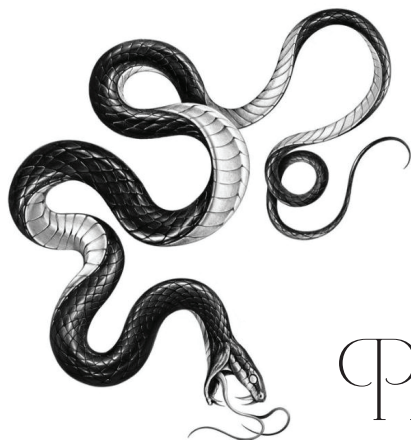
Wicked Games – The weeknd

Trauma – Mr. Kitty

LBRIS

We know
books

PROLOG

PANDORA

În urmă cu patru ani

Astăzi ar trebui să fie o zi frumoasă pentru mine. Împlinesc doisprezece ani. Tot azi se împlinesc patru ani de când a murit tata. Da! Țeapă! Câteodată lucrurile nu sunt așa cum ne-am dori noi sau cum ar fi normal.

Așa că stau singură ca un cocostârc de ziua mea, plângând încetișor în curtea din spate a casei, unde se ține presupusa petrecere. 4 Iulie, o zi care trebuie să provoace fericire în pieptul oamenilor. Cel puțin al americanilor. De acolo mi se trage și numele, deși, după părerea mea, nu a fost o decizie prea inspirată din partea părinților mei: Pandora America Addams.

Deoarece m-am născut de ziua Americii, probabil s-au gândit ca numele meu să marcheze într-un fel asta. Oftez din toți răunchii, trăgându-mi genunchii spre piept.

Oare cât mai durează până pleacă toți oamenii ăia? Pentru că da, la ziua mea sunt numai adulți, prieteni și rude, care au venit împreună cu odraslele lor, majoritatea bebeluși sau copilași la grupa mică de grădiniță. În afara de Travis, fratele meu mai mare, nu e nimeni apropiat de vârsta mea. Rotițele mi se învârt și îmi imaginez tot felul de posibilități, în care evaderez printre ei fără să fiu văzută, de parcă aș fi invizibilă.

Știu că toate acestea sunt gânduri inutile. Sunt forțată să stau și să îndur acest chin de petrecere pe care mama a organizat-o pentru mine, deși ar trebui să știe cel mai bine cât de mult urăsc interacțiunea umană. S-ar părea că am un soi de „fobie socială”, așa că, de fiecare dată când văd oameni mai mulți, mă simt incomod. Mă ascund.

Psihologii pe la care m-a tot târât mama i-au spus că această „problemă” se datorează faptului că am participat la înmormântarea tatălui meu, unde a fost foarte multă lume. Se pare că ar fi fost mai indicat să stau acasă, cu bunicii.

Mai trec încă zece minute în același ritm plictisitor și încep să rup iarba de la picioarele mele pentru a face față stresului. Atunci când sunt pe punctul de a mai smulge încă o bucată, ceva îmi atrage atenția.

Privesc cu o expresie încruntată cum un grup de băieți care par mai mari decât mine, trec pe stradă, răzând ca niște hiene. Au cu toții căști în urechi și câte o sticlă în mână, și fumul pare să plutească în jurul lor.

Este destul de ciudată priveliștea, având în vedere că noi locuim într-o zonă destul de bună a orașului, unde nu vezi astfel de specimene.

Unul dintre ei se împiedică și cade pe jos. Îmi înclin capul spre ei curioasă, pentru că nu am i-am mai văzut niciodată. Ce caută băieții ăștia aici? Întrebarea mi se învârtă în cap.

— Jaden! strigă o voce din spatele meu și, întorcând capul imediat, o văd pe mătușa Edna ieșind din casă și luând viteză spre ei. Nu pot

să nu îi admir ținuta elegantă pe care și-a ales-o azi pentru petrecerea asta care, mie personal, îmi aduce numai supărare.

Băiatul de pe jos se ridică imediat și îl văd cum le face semn prietenilor lui să plece. Când mătușa Edna se întoarce spre ei, aceștia o rup la fugă. Îl studiez mai bine pe băiatul care a „pupat” asfaltul în urmă cu două minute și care acum îi zâmbeste fermecător femeii care îl apostrofează încet:

— Ți-am spus să nu mă faci de râs, iubitul!

Băiatul dă din umeri și se strâmbă la auzul apelativului „iubitule”, iar eu observ fermecată felul în care șuvițele blonde îi strălucesc sub soare. În rest, are un aspect prăfuit și pare că hainele îi sunt prea mari pe el. Este foarte slab, de parcă urmează să fie suflat în vânt, dar este foarte drăguț și foarte înalt, mai mare cu un cap decât mătușa Edna.

Mă rog, îi spun mătușă, deși nu este rudă de sânge cu familia mea. A făcut liceul și facultatea împreună cu mama și sunt cele mai bune prietene. Având în vedere că sunt ca surorile, dintotdeauna doar așa i-am zis: mătușa Edna.

Acum patru ani, după ce a murit tata și ne-am mutat în acest oraș, a venit și ea împreună cu noi. Ea cu mama și-au deschis un mic birou de arhitectură și Edna a cumpărat casa de lângă noi. De atunci este prezentă permanent în viața noastră și, practic, face parte din familie.

Băiatul îi spune ceva, dar nu pot să îmi dau seama ce de la distanța asta, dar, după expresia Ednei, cu siguranță nu e ceva frumos și respectuos. Amândoi par furioși, gata să sară unul la gâtul altuia.

— Treci încoace și nu mai atrage atenția asupra ta!

După încă câteva secunde de ciondăneală între cei doi, Edna îl trage de braț pe băiat și îi văd pe amândoi venind spre mine.

Încerc să mă fac mai mică și pot să jur că respirația îmi rămâne blocată în gât atunci când ochii lui se poticnesc asupra mea. E ca și cum timpul rămâne în loc, iar eu simt cum o sută de fluturași își iau zborul din stomacul meu. Doamne, cât e de frumos!!!

Mă foiesc incomod. Nu îmi pot lua ochii de la el și pare, pentru o secundă, că și el mă studiază la rândul lui.

Se apropie până când e chiar în fața mea, iar eu mă uit de jos în sus la el. Încă strâng firele de iarbă în palme și, ca să nu mă fac de râs, le las să cadă. Îmi șterg degetele pe glezna piciorului. Privirea lui coboară. Se uită la picioarele mele mânjite de iarbă.

Respirația începe să mi se accelereze. De la apropiere, este, într-adevăr, cel mai frumos băiat pe care l-am văzut în viața mea. Șuvițele lui blonde nici nu pot fi comparate cu părul șaten spălăcit al lui Jason, băiatul de la școală, la care m-am tot gândit în ultimul timp.

Continuăm să ne uităm unul la altul și observ ce nuanță ciudată au ochii lui. Sunt de un verde strălucitor, ca smaraldul. Da, ochii lui sunt culoarea ierbii de care tocmai m-am șters pe picioare, îmi dau seama și devin conștientă de faptul că îmi ard obraji.

— Pandora, el este Jaden. A venit să îți ureze „La mulți ani”, mă anunță Edna și îmi întrerupe starea de hipnoză în care m-am afundat.

Jaden strânge din maxilar atunci când unghiile roșii ale femeii îl strâng mai tare de braț, și se uită la el ca la un copil neascultător, pufăind nemulțumit. Încerc să mă fac mai mică și, pentru o secundă, vreau să mă ridic și să fug înapoi în casă. Expresia răutăcioasă din ochii lui aproape îmi aduce lacrimi în ochi. Are un aer intimidant care aproape că țipă „stai departe de mine sau o să o pățești”. Totuși se conformează și bombăne, dându-și ochii peste cap:

— La mulți ani!

Mătușa Edna oftează și îmi oferă un zâmbet larg, care mai mult mă bagă în sperieți, după felul autoritar în care încă îl strânge pe Jaden de braț.

Mă uit confuză la ei, neînțelegând ce se întâmplă și cine este acel băiat care se pare că a venit forțat la petrecerea de ziua mea. Și de ce arată de parcă nu vrea decât să plece și să o trântască pe Edna la pământ.

— Pandora! Pe unde ești? Vino în casă! strigă mama și iese la rândul ei afară, cu o expresie îngrijorată. Urmăresc felul în care îngheață în fața peisajului, ochii fiindu-i ațintiți pe Jaden.

Clipește și pare să își revină imediat. Zâmbind, își face drum spre noi:

— Jaden, ce frumos din partea ta că ai venit azi! ciripește veselă, deși sub tonul ei bucuros se simte o urmă de... îngrijorare.

Băiatul nu zice nimic, se uită la ea plictisit, își dă ochii peste cap și mătușa Edna se uită rugător la el. Jaden mârâie, ochii lui practic aruncând pumnale în direcția celor două femei.

— Am venit să vă chem la tăierea tortului. Pandora, parcă ți-am zis să nu fugi, adaugă mama la final, cu un zâmbet crispat.

Din casă începe să se audă melodia „Born in the USA” a lui Bruce Springsteen și vocile invitațiilor mamei care o strigă din toți rărunchii. Mai multe țipete, iar mie îmi pocnește capul.

Nici lui Jaden nu pare să îi placă ideea de a intra înăuntru și mă simt mai bine știind că poate am un aliat în toată chestia asta.

Mă întorc spre mama și ea îmi face semn să mă ridic. Edna și Jaden merg înaintea noastră, iar el pare că își târăște picioarele în urma lui.

— Cine e?

Arunc întrebarea cu nerăbdare spre mama, care ridică sprâncenele, surprinsă de curiozitatea mea.

— Fiul Ednei, a locuit în California până acum cu tatăl lui. Din cauza unui accident... face o pauză când spune următorul cuvânt, nefericit, de acum înainte va fi în grija Ednei. A venit aseară. De altfel, l-ai mai văzut, dar erai foarte mică și nu îți aduci aminte.

— Parcă Edna era divorțată, încerc să îi reamintesc și simt că mă apucă un soi de entuziasm care plutește printre toate gândurile mele. Ideea că acest băiat super frumos o să fie prin jur, fix în casa de lângă noi, îmi face stomacul să se simtă ciudat și realizez cu surprindere că ziua asta are șanse să fie frumoasă până la urmă.

— Este, doar că tatăl lui Jaden a avut custodie asupra lui până acum, e tot ce spune și îmi face semn să intrăm.

— Ce s-a întâmplat? întreb curioasă.

Mama își subțiază buzele și scutură din cap.

— Asta nu te privește pe tine. Dar stai departe de el, am înțeles de la Edna că s-ar părea că are ceva probleme de comportament.

Vorbele ei mi se rotesc prin cap și nu înțeleg ce ar fi putut să facă Jaden, ca eu să primesc un asemenea avertisment în privința lui.

Îl văd stând într-un colț din living, cu o expresie furioasă pe chip. Parcă simțindu-mi privirea, își ridică ochii spre mine. Am aceeași reacție cu cea pe care am avut-o afară: respirația îmi rămâne blocată în gât.

Se încruntă și fața îi devine și mai furtunoasă. Îmi mut privirea în altă parte, această interacțiune neînsemnată făcându-mă să mă simt extrem de inconfortabil.

Cât timp mi se cântă „La mulți ani”, Jaden nu se dezlipește de perete și rămâne ca o umbră terifiantă acolo, uitându-se la mine.

Mă simt sub reflector și palmele îmi transpiră. Mă aplec să suflu în lumânări și fac greșeala de a mă uita pentru o fracțiune de secundă în direcția lui. Un rânjel răutăcios îi este așternut pe chipul lui albicios.

Mici flori mi se strecoară pe șira spinării și înghit în sec. Suflu în lumânări și o dorință ciudată mi se strecoară în minte. Vreau să dezvălui misterul acestui băiat, să aflui care e treaba cu el și de ce în ochi îi sclipește răutatea.

A doua zi, la școală, domnul Smith, profesorul de istorie, ne anunță că vom discuta despre Grecia Antică. Ca să facă lecția mai interesantă, ne povestește câte ceva despre zeii din mitologia greacă și aduce în discuție miturile antice. Apoi se uită la mine și spune zâmbind:

— Așadar, câți dintre voi ați auzit de „Cutia Pandorei”? Toți colegii se uită și ei în direcția mea și își dau coate. Unul dintre ei, care se crede mai amuzant, râde și începe să strige:

— Să răspundă Pandora, e cutia ei! A furat-o de la o doamnă! Aproape toți încep să râdă în gura mare.

Domnul Smith nu pare amuzat de glumă și mă întrebă dacă cunosc legenda.

Dau stresată din cap că da. O știam de când eram mică, mi-o spunea mama sau bunica în fiecare seară. La cererea mea.

— Te rog să povestești și colegilor tăi atunci, poate pe viitor nu se vor mai face de râs. Ignoranța nu e amuzantă.

Deși îmi vine să intru în pământ de rușine, spun varianta scurtă a legendei:

— După ce Prometeu a furat focul sacru din Olimp și l-a adus pământenilor, Zeus, stăpânul Olimpului, a decis să se răzbune. Așa că,

împreună cu alți zei, au creat o fată pe care au înzestrat-o cu frumusețe deosebită și cu puterea de a-i face pe toți bărbații să o iubească.

A fost trimisă pe Pământ împreună cu o cutie de aramă, despre care zeii i-au spus să nu o deschidă și să i-o dăruiească bărbatului care o va lua de soție. În acea cutie zeii au pus toate relele din lume: minciuna, ura, durerea, suferința, moartea. Pandora a ajuns pe Pământ și toți bărbații au fost vrăjiți de frumusețea și de glasul ei, inclusiv Prometeu care bănuia totuși că un dar primit de la Zeus putea fi o capcană și le-a spus tuturor să se ferească de ea.

Singurul care nu l-a ascultat pe Prometeu a fost chiar fratele lui, Epimeteu, care s-a îndrăgostit de Pandora și s-a căsătorit cu ea. Epimeteu a luat cutia și i-a ridicat capacul. Din acea cutie s-au ridicat, zburând în lume, toate nenorocirile. Văzând Epimeteu că ies atâtea rele din cutie, a trântit la loc capacul, dar era prea târziu. În cutie rămăsese numai Speranța.

Domnul Smith ascultă cu atenție alături de colegi până la sfârșit și, în mod neașteptat, mă anunță:

— Felicitări, Pandora, astăzi o sa primești un zece.

Sunt surprinsă, atât de notă cât și de faptul că pe parcursul prezentării toată lumea a tăcut, părând fascinată atât de poveste cât și de glasul meu, ca și cum aș fi preluat de la Pandora din legendă acest dar.

În noaptea aceea am avut un vis ciudat despre mitul Pandorei, dar rolurile erau inversate. Eu eram tot Pandora, dar în vis nu s-au îndrăgostit toți bărbații de mine, în schimb eu m-am îndrăgostit de Jaden și el mi-a dat mie cutia, nu eu lui. Am deschis-o curioasă și, exact ca în legendă, din ea au ieșit, sub formă de umbre înfricoșătoare, durerea, ura și suferința care s-au înfășurat în jurul meu și au început

să mă rotească, urcându-mă până la nori. De acolo mi-au dat drumul și, când am căzut, m-am zdrobit în mii de bucățele strălucitoare.

M-am trezit speriată și am alergat la mama să îi povestesc.

— Crezi că înseamnă ceva visul ăsta? Crezi că Jaden vrea să îmi facă ceva rău? S-a uitat foarte urât la mine ieri. Crezi că e unul dintre visele alea, de care zici tu, premonitorii?

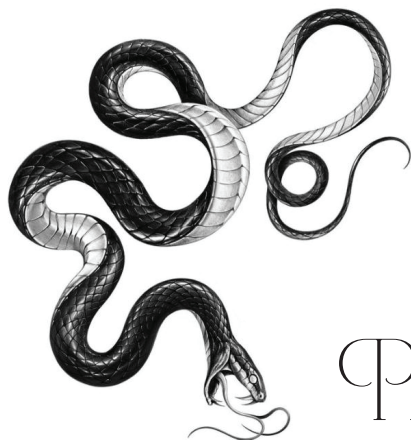
M-a luat în brațe și mi-a șoptit în păr:

— Nu înseamnă nimic, a fost doar un vis. Stai totuși departe de el. Cum ți-am spus și ieri, s-ar putea să aibă ceva probleme de comportament.

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL 1

PANDORA

Prezent

— Pandora! Sper că te-ai trezit! aud vocea mamei de jos, din living, și îmi vine să îmi trag o palmă peste față.

Oftez, ridicându-mă în fund. Mă șterg la ochi și mă îndrept cu viteză spre șifonier, pe care îl dau peste cap, căutând o ținută decentă pentru această zi.

Aleg un trening negru și o bluză largă cu formația Guns N' Roses, cu scopul de a mă camufla, ca de obicei.

Următoarea chestie pe care o fac este să îmi trag niște tuș negru sub ochi, ca să îmi completez aspectul „terifiant”. Măcar în felul ăsta sunt lăsată în pace la școală. Mă opresc la baie să mă spăl pe dinți înainte de a o tuli.

Îmi culeg ghiozdanul de pe jos și dau cu piciorul grămezii de haine adunate lângă pat. Selectez două șosete de acolo, chiar dacă sunt de culori diferite, încălțându-mă cu bocancii.

Tropăi pe scări și profit de faptul că mama e întoarsă cu spatele, ca să mă furișez prin spatele ei. Trântesc ușa, nepăsându-mi de faptul că probabil se va supăra că am plecat fără să îi zic „bună dimineața”.

Ochii mei trădători se îndreaptă spre casa mătușii Edna. Îmi dau seama și mă cert pe mine însămi pentru comportamentul meu. Nu mă interesează, îmi tot repet.

Nu mă interesează! Nu mă interesează! Nu mă interesează! sunt cuvintele care mi se învârt în cap, până când un vuiet puternic trece pe lângă mine și apa din unica băltoacă de pe stradă este aruncată asupra mea.

A plouat ieri. Iar nenorocitul de Jaden tocmai a trecut cu mașina pe lângă mine și a avut grijă să mă murdărească de noroi.

— Du-te naibii de imbecil! strig și ridic solemn degetul mijlociu, știind foarte bine că mă vede prin oglinda retrovizoare.

Nu primesc niciun semn înapoi, bineînțeles. Mașina lui verde face o curbă puternică la stânga și sunt sigură că scârțâitul cauciucurilor lui tocmai a trezit tot cartierul.

Pufnind nemulțumită, mă îndrept spre garaj de unde îmi scot bicicleta. Mă sui pe ea și încep să pedalez spre liceu.

Drumul îmi ia zece minute și, odată ce intru pe poartă, văd aceeași scenă care se repetă zilnic de două luni încoace, de când vine la școală cu mașina primită cadou de la bunicul lui: Jaden, înconjurat de toți colegii populari, ținându-și „aroma” săptămânii în brațe. „Norocoasa” este o roșcată cu o fustiță foarte scurtă și bluză super decoltată, cu nasul turtit și ochelari de învățătoare.

Îmi montez bicicleta pe locul ei special, legând-o cu lanțul. Încerc să mă uit în altă parte când trec pe lângă Jaden, dar îi simt privirea

așintită asupra mea. Reușesc să traversez parcare la liceu fără nicio altercație, deși tentația să îi trag o înjurătură este foarte mare, după faza de azi dimineață.

Îmi țin capul în pământ totuși, știind că dacă mă las pradă tentațiilor, eu o să pic rău. Jaden mi-a demonstrat, de nenumărate ori până acum, că, în urma „micilor” noastre dispute, știe cum să mă pună într-o lumină oribilă în fața tuturor.

— Pandora! mă strigă cineva din spate.

Întorcându-mă, îl văd pe Travis, fratele meu, părăsind grupul lui Jaden și alergând spre mine. Uneori viața e așa de nasoală, când fratele tău e în gașca elevilor populari și nenumărate fete te abordează pe TINE pentru numărul LUI de telefon. Sau atunci când încearcă să se împrietenească cu tine, ca să se cupleze cu EL.

Din spatele lui, toată lumea, mai ales Jaden, se uită la „micul spectacol” pe care îl organizam, special pentru ei, atunci când aflui de ce Travis a vrut să vorbească de urgență cu mine.

— Cum adică organizezi o petrecere azi, la noi acasă?

Oh, nu. Încep să mă enervez când îmi amintesc cum a decurs ultima „petrecere” a lui Travis. Pe lângă faptul că toată casa era plină de adolescenți beți sau drogați, am avut surpriza de a găsi în camera mea două specimene care făceau sex, fix pe patul meu.

— Nu cred că mama ar fi de acord, rânjesc răutăcios la el, chiar dacă știu că nu prea am cum să îl opresc, având în vedere că ea e plecată de ieri, împreună cu Edna, să verifice pe teren cum decurge construcția uneia dintre clădirile proiectate de ele.

Își îngustează ochii și se apropie de mine ca să șoptească:

— O să îți ții fleanca închisă, altfel vom avea o problemă!

— Nu zău? Ce o să îmi faci?

După zâmbetul lui Travis, știu că nu e de bine și fața îmi cade când scoate un fluierat scurt și Jaden vine agale spre noi.

Mă pregătesc mental pentru încă o confruntare, deși tot ce vreau să fac acum e să plec și să îi las vorbind singuri pe amândoi.

Oftez teatral când blondul i se alătură prietenului lui, cu o expresie plictisită pe față.

— Ce încântător! În loc să fac orice altceva mai bun, sunt forțată să vorbesc cu doi proști!

Jaden pufnește amuzat, dându-și ochii peste cap. Colțurile gurii îi sunt ridicate când spune:

— Stai să ghicesc, ești în perioada aia proastă a lunii?

Rămân cu gura căscată, dar nu sunt singura. Persoanele care trec pe lângă noi au aceeași reacție, având în vedere că imbecilul a spus-o destul de tare.

Îmi îngustez ochii la el și mă întorc să plec, dar îmi prinde încheietura înainte să o fac. Pot să jur că pielea mă arde acolo unde mâna lui rece a prins-o pe a mea.

De fiecare dată când am avut ghinionul ca degetele lui să îmi atingă pielea, a avut mâinile reci. Bănuială mea e că are sângele rece, precum o reptilă, datorită răutății de care dă mereu dovadă.

Ca o ironie a sorții, de când a reușit să pună mâna pe acea mașină MASERATI QUATTROPORTE verde, cu care se tot laudă, și-a câștigat porecla idioată de Jaden „Șarpele Verde”.

Acum o săptămână l-am auzit spunând ceva ce m-a dezgustat complet: „Această mașină ne aduce multe fututuri”. Fratele meu a râs complice și s-au bătut mândri pe umăr, unul pe altul.

Îmi aduc aminte ziua în care l-am văzut prima oară. La început, chiar aș fi vrut să mă împrietenesc cu Jaden, pentru că mi se părea super frumos, dar se pare că băiatul are și a avut tot timpul o ură aparte pentru mine. Travis mi-a luat-o în față la partea cu prietenia. Au rămas nedespărțiți din prima zi în care s-au cunoscut.

— Nu pleci înainte să lămurim!

— Ce naiba e de lămurit?! E destul de simplu, dacă vrei să distrugi o casă, de ce nu o strici pe a ta, Jaden?

Acesta bufnește în râs și în următoarea clipă orice urmă de amuzament îi dispare și o expresie înfricoșătoare își face apariția. Face un pas spre mine și observ bucuria ce îi flutură în ochi, atunci când mă dau în spate, speriată.

Mereu a reușit să mă intimideze și să mă facă să bat în retragere. Poate uneori mă prefac că pot să îi fac față, dar pe interior sunt doar o fetiță care țipă îngrozită.

Frica mea față de el a început în urmă cu doi ani, când am asistat fără să vreau la o mostră a personalității lui. Mă trimisese mama la mătușa Edna să îi duc un dosar. Ajunsesem la ușă. Din casă se auzea vocea lui Jaden care efectiv urla:

— *Să înveți să îți vezi de treaba ta! Lasă-mă în pace! Auzi? Cine te crezi? Unde erai când chiar aveam nevoie de tine?* apoi am auzit un bubuit și un zgomot puternic de sticlă spartă.

În primul moment am vrut să o iau la fugă, dar apoi, fără să îmi dau seama, am apăsat pe clanță și am intrat. Pe jos erau împrăștiate o mulțime de cioburi, apă, tacâmuri, flori, tablouri sparte. Edna era ghemuită într-un colț și plângea, ținându-se cu mâinile de cap. Am asistat cum Jaden efectiv a ridicat o măsuță și a aruncat-o de perete. Apoi s-a uitat în cameră, căutând cu ochii un alt obiect pe care îl putea

distruge. Mi-am dat seama că tot el distrusese vitrina Ednei, cu un scaun care zăcea pe jos, fără un picior. Privirile noastre s-au intersectat și am văzut în ochii lui numai furie și ură. Am simțit efectiv că îngheț.

— *Ți-a venit „nepoata” în vizită, mamă! Micuța Pandora! Ai venit la spectacol?* m-a întrebat apoi cu răutate și în mod demonstrativ a luat un alt scaun și l-a aruncat în perete.

Încă îmi amintesc frica ce m-a cuprins și cum am fugit îngrozită spre casa noastră. De atunci încerc permanent să îl evit.

Spre groaza mea, Travis îmi îngreunează permanent planul, prin faptul că îl aduce pe Jaden la noi acasă aproape zilnic. L-am rugat pe Travis mai demult să se ducă el la Jaden, dar mi-a tăiat-o scurt: casa noastră e mai mare și amândoi preferăm să stăm aici.

— Ai grijă ce spui, Pandora, șoptește Jaden și știu că tocmai am primit un avertisment.

Mi se face pielea găină.

— O să îți ții gura, nu cred că vrei să te pui cu mine, nu? se răstește tot în șoaptă și mai face încă un pas în direcția mea.

Ochii îmi cresc cât cepele și încerc să îmi țin respirația sub control, să nu îi arăt cât sunt de îngrozită.

Din colțul traiectoriei mele vizuale, văd că Travis asistă mulțumit la scenă. Strâng din dinți și mă forțez să dau din cap.

Sper să fiu prin preajmă când o să-și primească amândoi karma!

— Atunci fugi la ore! continuă Jaden pe un ton batjocoritor.

Decid să îl ignor. Nu o să răspund la provocările lui. E mult prea periculos.

O iau la fugă și aproape mă împiedic în disperarea de a pune distanță între noi. Ajung în dreptul ușilor de intrare în liceu și, înainte să intru, mă întorc să mă uit la el încă o dată.